

„Miks pärast? See on minu asi,” vastas Maret.

„Siis ei võdi saäl midagi parata,” lisas nüüd Maretis isa oma poolt juure. „Ma ütlesin juba, et ma oma tütar ei sunni sellele minema, keda ta ei soovi.”

„No jah, nüüd tean küll, miks Maret mulle ei tule,” ütles Jaak wiha tagasi hoides. „Ta läib ju ümber sulastega. Alles natuke aja eest tuli ta sulase Mardiga ühes kodu.”

„Armas Jaak, ära hakka ilmaegu teotama,” ütles nüüd Dru peremees. „Maret läks täna koolitua juure lugemisele; ega see ime ole, kui ta teel Mardiga kokku sai. Ma nägin küll, et nad kahekesi kodu tulivad, mis sest siis wiga on!”

„Maret, kas sa siis tõeste mind wasta ei wõta?” küsis Jaak weel kord.

„Ei wõta,” oli Maretis lühike wastus.

Nüüd ei jõudnud Jaak oma wiha enam hoida, waid hakkas täie häälega tännitama: „No kas pole hull asi, tema ei taha mind! See on pagana temp! Wõtku teid üks ja

teine! Wõdi tema ei taha mind: Noh waata muul asja.”

„Täta parem tännitamine seisma, Jaak,” ütles nüüd Dru peremees. „Sest ei tule midagi wälja; ära aja asja hullemaks!”

„Kas sa arwad, Maret, et mina naest ei saa,” tännitas Jaak. „Kümme tükki iga sõrme pääle, ütlen sulle! Kümme tükki jah!”

„Hää küll, wõtta siis omaie naene, kui sull neid nii palju on,” ütles Maret, „aga mina nende mitme kümne hulgas ei ole.”

„No noh, küll te mind meeles peate,” ähwardas Jaak, „ega ma seda teile ei kingi. Sumalaga!”

„Sumalaga!” hüüdsiwad isa, ema ja tütar.

Kirudes läks Jaak wärawast wälja. Ta kirjastas wiha pärast hambaid. „Ja jah, see on Mardis tegu! Ma nägin küll, kuida Maret punase nädaga tagasi tuli koolitua juurest. Küll ma talle näitan. Wõdi tema läib ka tüdrukutega ümber!” pomises ta weel iseenesette. — — —